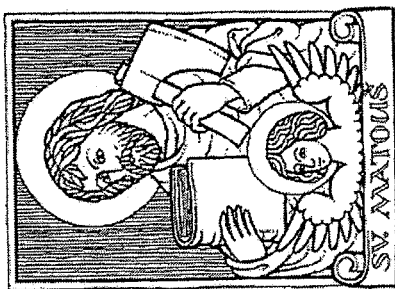

MATOUŠ

ČÍSLO 47

Doba adventní 2007

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Svatý Augustin kdysi prohlásil:

„Po čem dlouho toužíme,
to s radostí přijímáme.

Co však rychle dostaneme,
toho si nevážíme.“

Přejeme vám dlouhé
adventní těšení
na letošní vánoční svátky.

Vaši faráři P.Pavel a Ladislav

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství na našem území:

Fryšava: neděle - mše sv. 8:45 hod.
středa - mše pro mládež 18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory 18:00 hod.
(První pátek v měsíci je mše svatá, ostatní
pátky probíhají ve stejný čas nešpory.)
vyučování náboženství - středa 12:15 hod.

Sněžné: neděle - mše sv. 10:30 hod.

vyučování náboženství: čtvrtek 16:45 hod.

Krásné: léto - sobota 17:00 hod.

zima - sobota 16:00 hod.

NÁŠ PŘEDVÁNOČNÍ VZOR

Maria je náš předvánoční vzor. Zkusme ji věnovat trochu pozornosti

Maria se vydala na cestu. A vydala se rychle, spěchala. Ne proto, že by ji přepadl předvánoční shon, ale proto, že v ní hořela touha splnit Boží vůli. Pochopila, že Bůh pro ni připravil něco velikého, a ona se o tuto radost chtěla rozdělit.

Kdybyste se koukli na mapu, zjistíte, že z Nazareta v Galileji, kde se událo zvěstování, je to do judských hor, kde byl Zachariášův dům, víc než sto kilometrů. Ale to Marii nevadí. Ví, že Pán je s ní.

A když *vešla do Zachariášova domu, pozdravila Alžbětu*. Zdravit a pozdravovat je důležité. I v naší řeči je kupa přání a pozdravů: měj se, ať se daří, nashledanou, tak s Pánem Bohem. Zkusme se zamyslet nad tím, jak zdravila Maria a jak zdravíme my.

Jakmile zazněl Marin pozdrav, dítě, které nosila Alžběta, se pohnulo radostí. Proč? Protože v Marině pozdravu promluvil Bůh. Maria byla plná Boha a tak i její pozdrav ho přinášel světu.

Jaké jsou naše pozdravy? Jsou lidé, kteří nám jen podají ruku a už se u nich cítíme dobře. Sotva jsme vstoupili, začínáme povzbuzení. A jiný člověk vstoupí, pozdraví, zaslechne odpověď, a nejrádi by hned vypadl. Cítí, že ho tu nevitají. Čím to je? Říká se: Čeho je srdce plné, tím ústa přetéka. Čeho je naše srdce plné, to náš pozdrav rozdává.

Měj se hezky, ať se ti daří. Může to být formální větička na rozloučenou, může to být elegantní vypoklonkování, může to ale být i modlitba. Ano, já ti opravdu přeji a u Boha vyprošuji zdar a požehnání *Nashledanou*. Formální průpovídka na závěr a nebo sdělení, že mi s vámi bylo dobře. Že se těším až se zase shledáme.

S Pánem Bohem. Když mě jednou propouštěli z nemocnice, řekl jsem ošetřujícímu lékaři nashledanou. On mě ale zarazil a řekl: „Vy jste ještě mladý, s vámi nikoli nashledanou, ale raději s Pánem Bohem.“ Myslel to dobře a mě moc potěšilo, že nad pozdravem přemýšlí, že to pro něj není formalita.

Jaké pozdravy vysíláme, takové ovoce sklídíme. Maria sklídila krásnou odpověď: *Jsi požehnaná mezi ženami. Jsi blahoslavená*.

Učme se od Marie. Učme se především, co to znamená být ne pouze plni starosti, ne pouze plni svých nápadů, ale plni Božeho ducha.

Kéž by i o nás jednou mohlo platit: Jsi blahoslavený, jakmile zazněl tvůj pozdrav, pocítil jsem ve svém srdci radost. Cítím, že s tebou ke mně přišel Bůh.

Věřme, že Bůh není hluchý, a že rád odpoví. Okamžik, kdy bude procházet a hledat u nás otevřené dveře, aby mohl vstoupit, je blízko.

ADVENT V RODINĚ

Žádné období roku není tak příhodné, aby se rodina navzájem sblížila, jako doba adventní a vánoční. Kolik je tu příležitostí ke sblížení členů rodiny, k projevu lásky, děláním radosti. V těch dnech Bůh nejen přichází na svět, chce přijít do našich rodin. My se máme na tuto návštěvu připravovat a těšit, máme mu ji umožnit.

Ne všechny rodiny prožívají advent tak krásně. Není to zaviněno jen náboženskou lhostejností. Překážky bývají i v těch rodinách, kde se na vánoční chystání vynaloží úsilí a námahy nesprávným směrem

Vánoční radost, co to je? „No přece, aby děti dostaly všechny dárky, co si přejí,“ řekne tatínek. A maminka? „No přece, aby bylo napečeno hodně cukroví, aby se mi povedla vánočka, aby kapr na Štědrý večer byl akorát a krocan na Hod Boží se jen rozsejpal. A také musí být každý hadřík v domě vypraný, každý kout vysmejený.“

Je to úkol na umoření, když si to rodiče takhle naplánují. A přece je to málo, je to špatný program. Vaše děti se jistě těší na dárky, jistě mají rády sladkosti. Ale stačí toho polovic, když dostanou to, co potřebují nejvíc, abyste vy, rodiče, na ně měli čas, abyste s nimi hovořili, vyprávěli, hráli.

Abý vánoční radost byla úplná, musí příprava trvat celý advent. Kdyby si tak každý tatínek umínil, že bude každý den aspoň chvíli tatínkem! Aspoň hodinu denně že se věnuje dětem, to by byla revoluce ve světě dítěte!

Kdyby si tak každá maminka umínila, že i ona bude v adventě víc maminkou než uklízečkou, pradlenou, kuchařkou, nákupčí, služkou všech – to by byl krásný dárek dětem!

Jak to má v adventě doma vypadat? V prvním týdnu upleteme ze smrcí adventní věnec, v něm čtyři svíce. Přítom děti pomáhají a maminka vysvětluje, že i my tak patříme k sobě, jako větvíčky na věnci,

že i my tak držíme pohromadě. Uzavřený kruh bez konce a bez začátku, že je symbolem věčnosti Boží a našeho věčného života v Bohu. Světlo svíčky znamená světlo víry, radost, která s Ježíšem přichází osvítit svět.

U adventního věnce (později betléma) koná rodina večerní pobožnost. Zaspívají adventní píseň, vypravují si o příchodu Pána Ježíše na svět, přečtou si článek z dobré knížky. Nakonec se společně dohodnou, jaké předsevzetí si na zítřka nebo na tento týden udělají, např. že budeme všichni veselí, budeme pomáhat stavět betlém a chystat dárky. – Samozřejmě „tajně“, aby to bylo opravdu překvapení, tedy spolu s maminkou pro tatínka, ale aby on o tom vůbec nevěděl, a spolu s tatínkem zas pro maminku. Ve čtvrtém týdnu se už děti učí u betléma zpívat koledy, aby je o vánocích dobře uměly. Smějí stavět v pokoji stromček, dávat na něj svíčky a ozdoby s velkou bání na vršek. Také smějí mamince pomáhat péci cukroví, uklízet a smejčit.

Ale hlavně budou znovu a znovu naslouchat krásnému vyprávění o dobrotě a lásce Boží, která vyhledala hodnou dívku Marii, pečlivého muže Josefa a připravovala vše, aby k nám lidem mohl přijít Boží Syn Ježíš.

Také některé svátky na počátku adventu nám dávají téma pro adventní rozhovory a činnost. Svátek sv. Františka Xaverského (3.12.), který byl velkým misionářem, poslem Boží lásky do pohanských zemí, nám dává příležitost k hovoru, o světě před Kristem a nouzi lidí, kteří žijí bez Krista.

Na den sv. Barbory (4.12.) jdeme s dětmi užítout třeshnové větvičky a dáme je doma do vázy s dostatkem vody, aby nám na vánoční svátky rozkvetly a byly tak obrazem našeho srdce, rozkvetlého Boží láskou.

A pak přijde den sv. Mikuláše (6.12.), který je ukázkou, jak laskavým, štedrým a hodným se stává člověk, když se stane křesťanem. Ať už Mikuláš naděluje inkognito za oknem, nebo ať přijde „osobně“ do domu, musí děti vědět, že je to jen „jako“, že je to náboženská hra. Nic to neubere na zážitku a radosti dětí, pro hru mají smysl, je to jejich svět.

Svátek Neposkvrněného početí Panny Marie (8.12.), to jsou už červánky vánoční slávy. Děti seznámíme s maminkou Pána Ježíše, s nazaretským domovem, sledujeme svatou rodinu na cestě do Betléma, A i když se někde dočteme nebo uslyšíme, že současná biblická věda žádá, abychom vyprávění sv. Lukáše o dětství Pána Ježíše nebrali jako přesnou reportáž o dějepisné události, nic to neubere na naší radosti

z nich. Vždyť důležitější, než jak to tenkrát přesně bylo, je otázka, kdo je ten, o němž se tyto podivuhodné věci vypravují, kdo je Ježíš, Vykupitel světa a náš milý Pán.

Jak strávit Štědrý večer, na to není žádný recept zapotřebí. Každá rodina má své vlastní pěkné tradice. Jen to je důležité, aby si maminka nenechala moc práce na poslední chvíli a nebyla pak nervózní a uhoněná. Je důležité, aby tatínek byl jednou opravdu jen a jen tatínkem pro své děti, aby celá rodina byla pohromadě. Bývá mi vždycky líto těch lidí, kteří jezdí Štědrý den prožít kamsi do hor, na lyže. Sebelepší zalyžování je možné ještě kolikrát za zimu. O rodinnou pospolitost Štědrého dne se nechají ošidit jen ti chudáci, kteří teplo domova nezažili.

Už v adventě se děti pilně učily zpívat „Narodil se Kristus Pán“, „Tichá noc“. Teď zpívají s rodiči u rozsvíceného stromčku a vítají Narozeneho ve svém domově. Pak přijdou na řadu dárky, symbol vzájemné lásky. Domácí liturgie končí hostinou lásky, agapé, slavnostní večeří, obrazem té svaté Hostiny Boží, které se všichni účastní při mši v kostele. Svatým přijímáním se promění srdce všech v jesličky. Šťastná rodina, která zná tuto pospolitost rodinného stolu doma a pospolitost stolu Páně v kostele.

A že těm malým pomůžeme, aby mohli na sv. Štěpána využít svého práva koledníků a jít na koledu ke strýcovi, kmořence a babičce, to patří také k vánoční radosti dětí. Nadílka je viditelným podobenstvím štědré Boží lásky, která nás bohatě obdarovává milostí.

Krásné vánoce! Rozdávat se v lásce, to je podoba Boží v člověku.

NOVÝ OKRUH CÍRKEVNÍHO ROKU (1. neděle adventní)

nejprve je dobré si přečíst Lk 21,25-28,34-36

Začínáme nový okruh roku spásy. Znovu začneme naslouchat hlasu Izaiáše a apoštolů ve čteních, znovu uslyšíme důvěrně známá slova evangelia o událostech „za onoho času“, - znovu si budeme otevírat smysl Písem.

Nenapadlo vás už někdy, jestli má smysl takhle pořad znovu číst Písmo, které jsme už slyšeli, které už známe?

Jaký má smysl čtení Písma a kázání při bohoslužbě? Odpověďet možno jednou větou: Máme pozorovat svůj život ve světle Písma svatého. Písmo nevypravuje jen o událostech „za onoho času“, není jen dávnou historií, je i o našem životě. Písmo mluví i o tom, co se děje v tomto čase, v současnosti, a co se bude dít zítřka.

Nejen Marii zvěstoval Anděl Páně poselství, i tobě je zvěstuje teď skrze Písmo a ptá se tě po souhlasu, zda chceš i ty pomáhat vykoupit svět. Chce i tvé: „Staň se mi.“

Nejen apoštoly povolal Pán, i tebe povolává, abys šel a šířil jeho Království. Celý náš život sestává ze samých povolání Božích a z našich odpovědí.

Z jakých našich odpovědí? Jaké byly dosud, jaké jsou teď ty naše, ty tvoje odpovědi?

Zde jsme znovu u otázky, proč stále znovu číst Písmo.

Ta první odpověď zněla: Evangelium není jen dávnou historií z dob „za onoho času“, děje se i teď, v současnosti, i dnes, kdy je mi hlášáno.

Druhá odpověď zní: musím svůj život vždy znovu ve světle evangelia přezkoumávat. Musím naslouchat evangeliu ve světle svého života. Vše, co je v evangeliu, se nějak odehrává i nyní, v našem životě. Co se stalo těm prvním svědkům Kristovým, děje se obdobně i nám. Nejlepším komentářem k rozjímání evangelia nám proto bude náš vlastní život, to co se přihodilo nám.

Podívejme se ve světle těchto zásad na zvěst evangelia dnešní neděle.

Co nám tu hlásá Kristus? Vítěznou perspektivu budoucnosti: on bude konečným vítězem. Tato země celá pomine, zanikne, tím spíše pomínou zlé věci a události, které nás teď tíží. Jsou to jen krátké epizody, které nemají trvalý význam. Pominou, zůstanou jen vzpomínkou. Jedno však je jisté: Pán přijde jako vítěz. Přijde ve sláve.

První křesťané hlásali tuto zvěst svým současníkům, lidem, kteří byli stejní jako naši dnešní současníci, většinou lidé bez naděje. A my, dnešní křesťané, jsme stejně jako ti první povoláni, abychom se stali lidmi plnými naděje, optimisty. Abychom skálopevně věřili v dobrý konec všeho. Ve vítězství dobra nad zlem.

Jsme povoláni, - a je dobré si to na začátku církevního roku připomenout, - abychom byli světlelem a povzbuzením světu kolem nás: Pán přijde ve sláve. Teď už je tu také, zatím neviditelně, ale skutečně. Nic ho už nemůže zasáhnout, nic mu nemůže ublížit. Už je vítěz, jeho

království už začíná. Čiňme pokání, to jest-změňme své smýšlení. Vyjděme vstříc Pánu s důvěrou!

NEJSTATEČNĚJŠÍ SLOVO

Devět měsíců před svátkem Narození Páně si připomínáme rozhodující okamžik lidských dějin. Bůh chce vstoupit do lidských osudů, chce dát lidstvu svého Syna, který by je vykoupil.

Prostředníkem, nástrojem tohoto vstupu - mostem mezi nebem a zemí se má stát člověk - dívka Maria. Ne znásilněna vůlí Všemohoucího, ale uctivě dotázána Božím poslem, zda je ochotna vzít na sebe toto poslání. Na štěstí pro lidstvo, na štěstí pro všechno stvoření Maria řekne Fiat - Ano, vysloví to nejstatečnější slovo lidských dějin. Maria se považuje za služebnici Páně a proto je ochotna stát se matkou Božího Syna, stát se matkou Synem vykoupeného člověčenstva, po Evě druhou pramatí člověčenstva.

Kdykoliv se modlíme Anděl Páně, připomínáme si tyto radostné skutečnosti

- že člověk se podílí na osudech lidstva,
- že Bůh přichází na náš svět, vstupuje do lidských dějin, do lidských osudů, aby pomáhal, zachraňoval, spasil.
Takhle to platí stále. I dnes, i s námi: Bůh dělá člověka svým partnerem, když se člověk svobodně rozhodne pro Boha. Ale Bůh nikoho nenutí, neporoučí. Boží oslovení je nabídka. Jeho poslem - andělem - je hlas našeho svědomí. Naši odpovědí je: „Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli.“ (Žid 10,5)

Svátek Panny Marie ať je nám příležitostí k těmto úvahám, k vyřčení nejstatečnějšího slova našeho života: „Bože, i v mém životě buď vůle tvá na prvním místě.“

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

I. n. adventní

„Aby nás Pán nenalezl spící, až znenadání přijde.“

Často si to děláme s tím bděním lehké. Bďíme nad povinnostmi všech ostatních. A kolikrát jsme tak zaspali okamžik, kdy jsme sami měli

Jsme jako Ježíšovi současníci.

Kolik je v naší zemi kostelů, znamení, že Ježíš je uprostřed nás. Ale lidé chodí kolem a Ježíše neznají. Známe ho aspoň my, kteří chodíme do kostela?

Pochopte to konečně: Uprostřed nás stojíte!

4. n. adventní

„*Buď zdráva, milosti plná, Pán s tebou*“

K Marii přichází anděl s poselstvím. Nezjevuje se za hlaholu trub a v nadpozemské záři. Nehřímá svou zvěst celému národu. Říká to jen jí, o samotě, jako veliké tajemství mezi ní a Bohem. Činí ji svědkyní Božího záměru a ona to svědectví statečně nese po celý svůj život. Ke každému z nás přichází Kristus. Ne už prostřednictvím andělského posla, ale on sám, osobně. Přichází v záblesku darované myšlenky, dobrého úmyslu, v tváři našeho bližního.

Jak my odpovíme?

LOUIS EVELY, PROROK NAŠÍ DOBY

Před lety jsme byli nadšeni, když se nám dostala do rukou nějaká meditace tajuplného Francouze Louise Evelynho. Pilně jsme to překládali, opisovali a šířili. Voněl z toho duch koncilního myšlení.

Nyní vychází dílo L. Evelynho znovu a nic to za ty roky nezestálo.

Myslíme, že v naší době proroci už nejsou. Životní osudy a dílo L. Evelynho tohle minějí popírají. Ochutnejme pár jeho myšlenek.

„*Přijď, Duchu svatý...*“

Skutečnost je často v rozporu s našimi představami: nikoliv my voláme Ducha svatého, nýbrž on volá nás. Přestaňme již zaměřovat úlohy!

Voláme jen proto, že jsme byli povoláni. Snažíme se vystupovat nahoru jen proto, že nám to bylo shora dáno. I naše nejdalekosáhlejší plány jsou vždy jen svolením k jeho úmyslům. V Bohu je nekonečně více rozdávaní, než je v nás přijímání.

Není nic pohanějšího než úsloví: „Člověk míní, Pán Bůh mění“, tj. člověk navrhuje, Bůh určuje. Znamenalo by to, že člověk je hračkou Boží a Bůh náladový vládce.

Bůh po vás touží mnohem více než vy po něm.

přiložit ruku k dílu. Kolikrát jsme jen mlčky přihlíželi tam, kde jsme měli jednat.

Nestačí říkat: mělo by se udělat to a ono. Na všech záležitích. Nesmíme stát stranou.

Děkujeme ti, Pane, že používáš k dobrému dílu i špatných nástrojů a tedy můžeš použít i nás.

„*Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde.*“

To je hlavní myšlenka adventu. Připravovat se na budoucnost. Na příchod Ježíše. Uvěřit, že on je mou budoucností.

2. n. adventní

„*Připravte cestu Pánu*“

Slyšíš ten hlas?

To v tobě volá!

Přestaň se přehlušovat hřmotem vlastních kroků, kterými bloudíš po nesprávných cestách. Zastav se na chvíli.

„*Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů*“

Svatost smíření je slavení jeho lásky. On ti ukazuje, jak umí odpouštět.

Ukazuje ti, jak máš odpouštět ty, až na tebe přijde řada.

„*Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky*“

Při prvním příchodu Páně bylo jen málo těch, kteří byli připraveni. Město Jeruzalém spalo a žádný z jeho obyvatel nevyaslal posla k jeho

uvítání. Židovský král ho dokonce chce usmrtit. Jen malý hlouček lidí ho přijal. To byli tiší na zemi: jeho Matka, chudí pastýři, stařec Simeon.

Tak je tomu i dnes. Velký svět zase nebude slyšet adventní volání církve:

Připravte cestu Páně. Bohatí, pyšní a sytí ani dnes nepřijmou. Vykupitele.

Ale církev se připravuje. Shromáždí uje všechny tiché, malé a chudé a vede je vsříc Kristu Králi.

3. n. adventní

„*Od Boha byl poslán člověk jménem Jan*“

Také my máme být hlasateli a svědky Pána.

Svědky toho, že každého člověka zná a miluje.

Svědky jeho odpuštění, které dává i největším hříšníkům.

„*Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte*“ To nepoznání, nemilování, je i dnes tragédií lidstva. Uprostřed nás stojí, jenže my jej právě proto nemůžeme nalézt. Stále se zabýváme okrajovými záležitostmi. Nedovedeme se soustředit na to podstatné.

Nedomnívejte se, že Bůh miloval svatě víc než vás, že jim uštědřil zvláštní milost, že si vybírá své „privilegované“ libovolně! Nikoliv.

Bůh nás miluje všechny stejně — pokud se jeho lásce otvíráme. Snaží se o každého, ale nenutí nikoho. Naše posvěcení není omezeno lakotou Boží, nýbrž naším odporem: „Bůh dává Ducha bez omezení“ (J 3,34). Andělé zvěstování vznášejí se neustále nad syny a dcerami této doby. Jen zřídka však mohou přistát!

Kristus nám zjevil pravou modlitbu, tak jako nám ukázal pravého Boha. Položil základy ke křesťanské modlitbě a ta se liší od pohanské stejně jako Ježíš od Jupitera.

Mezi Bohem a námi je vždy jen jeden, který se musí změnit a polepšit, a to jsme my.

Domníváš se, když jdeš do kostela, že se budeš zabývat Bohem? Ve skutečnosti je to obráceně. Bůh se zabývá tebou. Bůh tě chce přijmout, dát ti novou sílu, nasytit tě a umýt ti nohy.

Domníváš se, že ty budeš sloužit Bohu? Nebud' pyšný! On nechce být obsluhován, on chce sloužit. A službu, které ses naučil od něho, máš prokazovat nikoliv jemu, nýbrž svým bratřím.

Domníváš se, že ty hovoříš k Bohu? Namluvíš toho za jeden den již tak dost. Ne, Bůh sám bude hovořit k tobě a bude ti šeptat taková slova, z nichž už jedno jediné může léčit, nasloucháš-li mu s vírou.

Modlit se neznamená tedy hlavně mluvit k Bohu, nýbrž naslouchat Bohu.

Naše modlitby svádějí k domněnce, že je to Bůh, jenž se musí změnit, že on je onou velkou překážkou, kterou musíme překonat, aby na zemi nastal ráj, mír.

Ale mír nám přece Bůh již dal! Bůh je velkým zastáncem míru. Prosíme-li ho o mír, jen mu vrácíme, oč nás žádal. Modlit se, to znamená stát se konečně přístupným tomu, co nám Bůh navrhuje již odedávna.

Modlitba nemění Boha, nýbrž člověka. Způsob myšlení je v nás tak hluboce zakořeněn, že se nám zdá mnohem více vzrušující obrátit se k Bohu, abychom ho zlepšili, než se mu věnovat proto, aby on změnil nás.

Obrácíme se zpět k Bohu, abychom mu uštědřili trochu ze svého osvětlení, abychom ho vyzvali, aby byl stejně dobrý jako my a aby se ujal těch, které vlastně on chce světit nám.

Což myslíte, že on má špatnou paměť, že se mu vysokým věkem zhoršila? Nezapomeneme spíše my v jeho přítomnosti na ty, které on nám světil a za které jsme odpovědní?

Některé modlitby prosí Boha, aby „se dal usmířit“, aby „nás nechal opovrhovat světskými věcmi“!

Křesťanská modlitba je jiná.

Modlit se, to znamená dát se Bohu k dispozici, aby nám mohl jednou říci, co nám chce říci již dávno a k čemu my mu jen nedopřejeme nikdy dost času, přiležitosti a klidu.

Křesťanská modlitba znamená uvědomit si, že Bůh nás volá. Každá křesťanská modlitba je díkyvdání. Jde vždy jen o to učinit si přehled o velkomyslnosti Boží v celé její nekonečné šíři.

Namítnete snad: „Když nás Bůh vždy vyslyší, když naši prosbu předchází, proč zůstává ještě tolik modliteb marných?“

Ano, Bůh nás vyslyší vždy, ale podle přesné míry naší upřímnosti. Účinnost naší modlitby nezávisí na slovech, která vyslovujeme, nýbrž na počtivosti našeho snažení.

Nemodleme se, abychom Boha přemlouvali, že má vykonat naši vůli, nýbrž abychom se přesvědčili, že on ví lépe než my, co je pro nás dobré.

Řekněte Bohu vše, co vám přijde na mysl, to je dobré, to zbavuje tíže; jakmile však přestanete slyšet jen sebe, abyste zato naslouchali jemu, pak modlitba změni vaše srdce a vy budete prosit již jen o to, co on vám chce dát.

Řekové byli toho názoru, že Bůh lidi nemiluje a že naopak lidé milují Boha. Plazili se před ním v prachu, aby jej lstí obrali o trochu jeho tepla a světla. Taková je často naše modlitba: také my se svjíme před Bohem v prachu, abychom na něm něco vymámili. Avšak křesťanství je náboženstvím toho, co Bůh koná pro nás.

Bůh nám daruje svého Syna, aby žil v každém z nás a pokračoval v každém z nás v lásce a záchraně lidí.

A my zapomináme, že oběť je již přijata, a že se nemusíme zapojovat mezi dvě osoby Svaté Trojice, abychom přemluvili první, aby „milostivě“ přijala oběť druhou.

Není však jeho cílem, abychom my se obrátili k němu a vrátili mu, co on dal nám, nýbrž abychom se obrátili ke svým bratřím.

Mnozí si myslí, že Bůh si přeje, abychom občas přestali sloužit lidem a věnovali se jemu. Podstatou křesťanství je zjevení, že „ne my

jsme milovali Boha, nýbrž on miloval nás,“ (J 4,10), že první se stal posledním, že Mistr učinil sama sebe sluhou.

Vzpomeňme na první mši: Kristus se opásá zástěrou, nechá své učedníky, aby se posadili ke stolu, umývá jim nohy a podá chléb, svůj chléb, svoji lásku, svůj život.

Co je podstatného ve zpovědi: Kristus kleká, stále ještě v zástěře, aby nám umyl nohy.

Kristus nás chtěl za každou cenu naučit, abychom se navzájem milovali, tak jako on miloval nás. A my mu jaksi za odměnu ohlašujeme, že jsme tedy ochotni milovat jeho.

Nepostupujte tak jako manžel, který daruje své manželce k narozeninám velký televizor, poněvadž si ho sám přeje. Mějme se na pozor! Nabízíme-li my křesťané Bohu zlato, stříbro, drahé kameny, kadidlo a trůn, pak mu nabízíme onen televizor, který bychom si sami tak přáli.

Nuže, přání a vkus Kristův jsou zřejmé: on nezádá, abychom milovali jeho a jemu nabízíme dary. On nám ukládá abychom se milovali navzájem, projevíli mu svou lásku tím, že budeme milovat své bratry. Hlásá nám, že jsme učinili pro něho to, co jsme učinili nejmenšímu z našich bratří.

Louis Evelyn: Modlitba moderního člověka.
Vydalo Grantis s.r.o. Ústí nad orlicí 2007.

Radost můžeme plně vychutnat jen tehdy, když se někdo raduje s námi.
Mark Twain

Jedině štěstí se zdvojnásobuje, když se o ně dělíme

Albert SchwSeitzer

Pokud v tobě roste láska, roste v tobě krása. Protože láska je krásou duše.
Sv. Augustin

xx
Matouš: Farní občasník pro svou potřebu vydává farnost Fryšava